

РОБЪРТ ШЕКЛИ

СПАСИТЕЛНА ЛОДКА

Част 0 от „Грегор и Арнолд“

Превод от английски: Иван Мадански, 1993

chitanka.info

— Кажете честно, виждали ли сте някога по-добра машина от тази? — попита Джо, по прякор Космическия вехтошар. — Вижте само сервопроводите!

— Да-а — проточи Грегър със съмнение в гласа.

— А какъв корпус! — продължи Джо, докато галеше с любов блестящия метал на спасителната лодка. — Бас хващам, че е най-малко на петстотин години, а няма и следа от ръжда.

Галенето на корпуса трябваше да означава, че на агенция „ААА — ОПС“ — Астронавтска антиентропийна агенция за опазване на природната среда — ѝ е провървяло извънредно много. Точно в момента, когато имаха крещяща нужда от спасителна лодка, този шедьовър на корабостроенето се оказа под ръка.

— На външен вид не изглежда зле — произнесе Арнолд с преднамерената небрежност на влюбения, който се опитва да скрие своите чувства. — Какво ще кажеш, Дик?

Ричард Грегър запази мълчание. На външен вид лодката наистина изглеждаше добре. По всяка вероятност с нея можеха да изследват океана на Трайдънт. Но той отлично знаеше, че човек трябва да е много внимателен, когато си има работа с Космическия вехтошар.

— Вече не строят такива хубавици — въздъхна Джо. — А двигателят е направо чудесен — и с чук не можеш да го повредиш.

— Добре изглежда — процеди Грегър.

Агенция „ААА — ОПС“ вече си беше имала работа с Джо и това я бе научило на предпазливост. Не че беше някакъв мошеник — механичните му играчки, събрани от всички краища на Вселената, винаги работеха. Много често обаче древните машини имаха собствено мнение по въпроса, как да изпълняват възложената им работа и побесняваха, ако се опиташ да ги обучаваеш отново.

— Плюя на цялата ѝ красота, дълговечност, скорост и комфорт! — предизвикателно продължи Грегър. — Искам само да съм сигурен, че е безопасна.

Джо кимна в знак на съгласие.

— Безусловно това е най-важното. Да влезем в каютата.

* * *

Когато се настаниха вътре, Джо се приближи до пулта за управление, тайнствено се усмихна и натисна един бутон, с надпис №1.

Грегър веднага чу глас, който сякаш звучеше в главата му:

— Аз съм спасителна лодка 324-А. Моята главна задача...

— Телепатия? — поинтересува се той.

— Директно предаване на мисли — каза Джо с горда усмивка. — Никаква езикова бариера. Казах ви, че вече не строят такива хубавици.

— Аз съм спасителна лодка 324-А. Моята главна задача е да обезпеча безопасността на екипажа, като го защитавам от всички угрози и се грижа за здравето му. В момента съм активирана само частично.

— Няма по-безопасна лодка! — възкликна Джо. — Това не е някакъв безчувствен къс желязо. Лодката се грижи за вас, следи за нуждите на екипажа.

Грегър се впечатли, въпреки че идеята за одухотворена лодка не му се нравеше, а и се вбесяваше, когато някоя машина се държи свойски с хората.

— Купуваме я — изтърси Арнолд, който явно не страдаше от подобни скрупули.

— И няма да съжалявате! — похвали го Джо в своя открит и честен маниер, донесъл му не един милион до сега.

За Грегър остана надеждата, че този път вехтошарят казва истината.

* * *

На следващия ден спасителната лодка бе натоварена на звездолета и двамата приятели излетяха по посока на Трайдънт.

Планетата се намираше в самия център на Източната Алея от Звезди. Неотдавна я бе купил един търговец на недвижимо имущество, според когото Трайдънт е идеално място за колонизация — голяма колкото Марс, но с по-добър климат. Липсват хитри аборигени, с които да се сражаваш, няма отровни растения, няма заразни болести. За разлика от много други светове, на Трайдънт няма и хищни зверове — по-точно изобщо липсват животни. Цялата планета, като се изключат

полярните шапки и един малък остров, е покрита с вода. Друг е въпросът, че по-голямата част от моретата са дълбоки едва няколко метра. Проблемът се заключаваше в това, че сушата е под водата. „ААА — ОПС“ бе наета именно за тази цел — да отстрани незначителната грешка на природата.

След като кацнаха на единствения остров, дойде време да пуснат новата придобивка в действие. Натовариха изследователската апаратура, щателно провериха всичко и спуснаха лодката във водата. Рано на следващата сутрин Грегър приготви сандвичи и напълни термоса с вода. Всичко бе готово за започване на работа.

Когато съвсем се развидели, той влезе в кабината при Арнолд, който побърза да натисне бутона с надпис „№1“.

— Аз съм спасителна лодка 324-А — веднага чуха те. — Моята главна задача е да обезпечя безопасността на екипажа като го защитавам от всички угрози и се грижа за здравето му. В момента съм активирана само частично. За пълно активиране натиснете бутона с надпис „№2“.

Грегър натисна споменатия бутон.

Някъде в дълбините на трюма се чу приглушено бучене. Нищо повече не се случи.

— Странно — произнесе Грегър и отново натисна „№ 2“. Бученето се повтори.

— Не иска да се включи — отбеляза Арнолд.

Грегър погледна през илюминатора, видя отдалечаващия се бряг и го достраша. Тук имаше прекалено много вода и съвсем малко суша. Най-лошото е, че никъде по пулта за управление не се забелязваше щурвал, румпел или поне ръчка за газ и спирачка.

— Сигурно се управлява телепатично — с надежда каза той и изкомандва с железен глас: — Малък напред!

Лодката бавно потегли.

— Сега леко надясно!

Спасителната лодка охотно се подчини на ясната, макар и не съвсем морска команда. Колегите се спогледаха усмихнати.

— Право! Пълен напред! — и лодката се хвърли в сияещото пусто море.

* * *

С фенер и мултицет в ръка Арнолд се спусна в трюма. Грегър можеше и сам да се справи с изследванията. Приборите си вършеха съвместно работата — отбелязваха основните неравности на дъното, откриваха най-многообещаващите вулкани, проследяваха морските течения и чертаеха графики. След завършване на изследванията, друг щеше да продължи работата — да обвива вулканите с кабели, да слага заряди, да се отдалечава на безопасно разстояние и да взривява всичко това. Тогава Трайдънт за известно време ще се превърне в доста шумно местенце. А когато всичко се нормализира, ще има толкова суша, че и търговецът на недвижимо имущество да остане доволен.

Стана два следобед и Грегър реши, че като за първи ден са се наработили. Изядоха сандвичите, пийнаха водица и се изкъпаха в прозрачната морска вода.

— Струва ми се, че открих дефекта — похвали се Арнолд. — Махнали са куплунга на главния активатор и са прерязали силовия кабел.

— Що за вандалщина! — възмути се Грегър. — На кой му е притрябвало да прави това?

— Сигурно при бракуването — предположи Арнолд. — Ще го стегна за нула време.

Спусна се отново в трюма, а Грегър насочи лодката към брега, като мислено въртеше щурвала и съзерцаваше зеленикавата пяна, весело разбиваща се в носа на лодката. В такива моменти, въпреки целия си горчив опит, Грегър виждаше Вселената дружелюбна и прекрасна.

Арнолд изпълзя от трюма след половин час, целият омазан в машинно масло, но сияещ.

— Виж онова копче сега.

— Струва ли си, почти пристигнахме.

— Е, да... Но не би било лошо да поработи както трябва.

Грегър кимна безразлично и натисна бутон „№ 2“. Веднага защракаха релета и се включиха поне още пет малки моторчета. Светна червена лампичка и веднага изгасна, защото генераторът пое натоварването.

— Това вече е нещо! — гордо заяви Арнолд.

— Аз съм спасителна лодка 324-А — отново съобщи познатият им глас. — В момента съм напълно активирана и съм способна да защитя своя екипаж от всякакви опасности. Разчитайте на мен! Всяко мое действие — както от психологически, така и от физически характер — е програмирано от най-великите умове на Дром.

— Вдъхва увереност, нали? — отбеляза Арнолд.

— И още как! — отговори Грегър. — Между другото, какво е това Дром?

— Господа, старайте се да мислите за мен не като за безчувствен механизъм, а като за ваш приятел и другар по оръжие. Отлично разбирам състоянието ви. Видели сте как потъва вашият кораб, безжалостно надупчен от снарядите на хгените. Вие...

— Какъв кораб? — зачуди се Арнолд. — Какви ги дрънка тая?

— ... сте се озовали тук полуослепели, почти задушени от отровните водни изпарения, полумъртви...

— Ако имаш предвид това, дето се къпахме, нищо не си разбрала. Просто изучавахме...

— ... оглушали, изранени, паднали духом. Сигурно сте малко уплашени. Изгубили сте връзка с основните сили на флота на Дром и се носите по вълните на една чужда и отблъскваща планета. Не се срамувайте от страха си, господа. Войната е жестоко нещо. Нямахме друг избор, освен да изгоним тези варвари, хгените, обратно в пространството.

— Сигурно има разумно обяснение на тая глупост — каза Грегър. — Може това да е сценарий на някоя евтина, древна телевизионна пиеса, попаднала случайно в паметта на нашата спасителна лодка.

— Мисля, че трябва обстойно да я проверим — реши Арнолд. — Ще се побъркам, ако цял ден слушам тези брътвежи.

Приближаваха острова. Лодката продължаваше да бърбори за родния дом и скъпите роднини, за обходни маневри и тактически действия, за необходимостта да се запази спокойствие в трудни ситуации като тази, в която е попаднал нейният екипаж.

Съвсем неочаквано скоростта рязко спадна.

— Какво има? — попита Грегър.

— Изучавам острова — кратко отвърна спасителната лодка.

Арнолд и Грегър се спогледаха.

— По-добре да не спорим с нея — прошепна Арнолд и се обърна към лодката: — Островът е чист! Лично сме го изследвали.

— Възможно е — съгласи се лодката. — Но в условията на съвременната мълниеносна война е по-добре да не се доверявате на органите на чувствата. Те са ограничени и често възприемат желаното като действително. Само електронните органи нямат емоции, вечно са нащрек и не грешат в зададените им граници.

— Островът е пуст! — ядоса се Грегър.

— Виждам непознат космически кораб, на който липсват опознавателните знаци на Дром.

— Но липсват и опознавателните знаци на врага — уверено заяви Арнолд, защото неотдавна лично бе боядисал корпуса.

— Така е, но на война трябва да се изхожда от концепцията: което не е наше, е вражеско. Разбирам колко ви се иска да усетите под краката си твърда почва. Но аз трябва да отчитам и факторите, които един заслепен от емоции дромит може и да не забележи. Обърнете внимание на факта, колко е пусто това стратегическо парче суша, на космическия кораб без опознавателни знаци, на отсъствието на наши кораби наблизо, на...

— Добре, о'кей, достатъчно! — прекъсна я Грегър. Призляваше му от спорове с грижовни и егоистични машини. — Тръгвай право към острова! Това е заповед!

— Не мога да изпълня тази заповед — заяви лодката. — Силният стрес ви е извадил от душевно равновесие.

Арнолд посегна към прекъсвача, но си дръпна ръката с болезнен стон.

— Осъзнайте се, господа! — скара им се лодката. — Само упълномощен офицер от специалните части може да ме изключи. В името на вашата собствена безопасност ви предупреждавам да не пипате пулта за управление. В момента умствените ви способности са занижени. По-късно, когато положението се изясни, ще се заема със здравето ви. Сега трябва да употребя всички свои ресурси за откриването на врага и избягването на среща с него.

Лодката набра скорост и със сложна траектория се отправи в открито море.

— Къде отиваме? — интересува се Грегър.

— Да се присъединим към флота на Дром — заяви лодката толкова уверено, че приятелите започнаха нервно да оглеждат гладката морска повърхност. — След като го открия, разбира се — добави тя.

* * *

Беше късна нощ. Грегър и Арнолд седяха в ъгъла на каютата и с апетит поглъщаха последния сандвич. Спасителната лодка продължаваше своето лутане из океана. Електронните ѝ сензори не преставаха да търсят флота на Дром, съществувал преди пет века на съвсем друга планета.

— Чувал ли си някога за тези дромити? — обади се Грегър.

Арнолд се порови в паметта си, съхраняваща най-разнообразни факти и отвърна:

— Не принадлежат към човешката раса. Еволюирали гуцери, населявали са шестата планета на малка звездна система, близо до Капела. Изчезнали са преди повече от век.

— А хгените?

— И те са гуцери, същата история — Арнолд напипа в джоба си хапка хляб и я бутна в устата си. — Тази война не е имала особено значение. Донесла е гибел на всички участници. С изключение на една лодка.

— Ами ние? — напомни Грегър. — Третира ни като воители на Дром. — Той уморено въздъхна. — Как мислиш, дали ще успеем да я убедим в противното?

Арнолд поклати глава.

— Не виждам начин. За тази спасителна лодка войната не е завършила. Обработка цялата информация, изхождайки от този факт.

— Възможно е да ни слуша в момента — каза Грегър.

— Не. Реално погледнато, тя не може да чете мисли. Рецепторите ѝ са настроени само за действия, отнасящи се конкретно за нея.

— Господа, такива хубавици вече не се строят! — Грегър измитира Джо и се ядоса още повече. Страшно му се прииска да пипне Космическия вехтошар за гърлото.

— На практика положението е доста интересно — замисли се Арнолд. — Бих могъл да съчиня хубава статийка за „Популярна

кибернетика“. Имаме машина, снабдена с почти непогрешими прибори за възприемане на външни дразнители. Тя приема сигналите и ги преобразува в действия. Но цялата логика на тези действия е предназначена за конкретни условия, които са изчезнали. Затова може да се каже, че тази машина не е нищо друго, освен жертва на зле програмирана система от халюцинации.

Грегър се прозя.

— Според мен тая лодка се е побъркала — грубо каза той. — Това е факт. Най-правилната диагноза е „параноя“. Добре, че скоро всичко ще свърши.

— Защо?

— Очевидно е — заради храната. Главната задача на лодката е да ни запази живи. Значи трябва да ни намери нещо за ядене. Тъй като сандвичите свършиха, а останалата храна е на острова, тя ще трябва да рискува и да се върне там.

* * *

След няколко минути почувстваха, че лодката прави завой и тръгва в друга посока.

— В момента не мога да открия нашия флот, затова ще се върна към острова, за да го изследвам още веднъж. За щастие, близо до нас няма вражески сили. Мога да се погрижа за вас.

— Виждаш ли? — Арнолд побутна Грегър с лакът. — Прав беше. Да видим дали ще ни нахрани. — Той се обърна към лодката. — Точно навреме се заемаш с нас. Огладняхме.

— Нахрани ни — обади се Грегър.

— Веднага — отзова се лодката.

От стената се показва съд, напълнен догоре с някакво вещество. Имаше вид на глина, но миришеше на машинно масло.

— Това какво трябва да представлява? — попита Грегър.

— Това е гизел — каза лодката. — Любимата храна на дромитите. Мога да я приготвям по шестнадесет различни начина.

Грегър се престаши и опита ястието. И на вкус си беше глина с машинно масло.

— Но ние не можем да го ядем!

— Разбира се, че можете — успокои ги лодката. — Възрастен дромит изяжда по шест килограма гизел дневно и пита за още.

Съдинката се приближи към тях и приятелите се отдръпнаха.

— Ей, слушай! — започна Арнолд. — Ние не сме дромити. Ние сме хора и принадлежим към съвсем друга раса. Твоята война е свършила преди петстотин години. Не можем да се храним с гизел. Нашата храна се намира на острова.

— Опитайте да се ориентирате в положението. Вие се самозалъгвате, което е обичайно за войниците. Това е опит да се избегне реалността чрез бягство в страната на фантазията, стремеж да се игнорира непоносимата ситуация. Погледнете фактите в лицето, господо!

— Ти гледай фактите в лицето! — развика се Грегър. — Иначе ще те разглобя гайка по гайка!

— Заплахите не ми влияят — безгрижно каза лодката. — Знам какво сте преживели. Възможно е мозъците ви да са пострадали от отровната вода.

— Отровната? — Грегър остана като гръмнат.

— За дромитите — напомни Арнолд.

— Ако се налага, разполагам с оборудване за мозъчна операция — заяви спасителната лодка. — Това, разбира се, е крайна мярка, но на война е така. Не можем да си позволим нежност.

Част от стената се отмести и видяха набор полирани хирургически инструменти.

— Вече сме по-добре — побърза да каже Грегър. — Този гизел има много апетитен вид, нали, Арнолд?

— Просто е възхитителен! — бодро заяви приятелят му.

— Аз съм победителка в международния конкурс по приготвяне на гизел — съобщи гордо лодката. — За нашите герои съм приготвила най-добрата рецепта. Опитайте!

Грегър топна пръста си, облиза го, преглътна и седна на пода.

— Изумително! — каза той с надеждата вътрешните рецептори на лодката да не са чувствителни колкото външните.

Оказа се, че това е така.

— Отлично! — каза спасителната лодка. — Сега тръгвам към острова. Обещавам ви, че след няколко минути ще се почувствате по-добре.

— Как така? — обезпокои се Арнолд.

— Температурата в каютата е много висока. Учудвам се, как досега не сте загубили съзнание. Никой друг дромит не би издържал. Проявете малко търпение. Скоро ще я сваля до нормалните минус двадесет градуса. Междувременно, за повишаване на бойния дух, ще изпълня за вас Националния Химн.

Отвратително ритмично скрибуцане изпълни помещението. Вълните галеха борда на спасителната лодка, устремена към острова. След няколко минути въздухът в кабината забележимо се освежи.

* * *

Грегър притвори очи. Стараеше се да не обръща внимание на студа, въпреки че крайниците му се бяха схванали. Спеше му се. Трябва да си голям късметлия, за да замръзнеш вътре в спасителна лодка, наред един топъл океан. Ама така е, щом купуват разни машини, дето са настроени да те ухажват и да се грижат за теб, разни човекоподобни калкулатори, свръхчувствителни емоционални железарии... Присъни му се огромна психиатрия за машини. По дълъг бял коридор двама киберсанитари влачеха машинка за подстригване на трева. Главният киберлекар ги попита: „Какво му е на този младеж?“ Единият от киберсанитарите отговори: „Напълно е откачил. Мисли се за хеликоптер“. „А-ха. Разбирам. Мания за летене. Жалко. Симпатичен момък.“ Киберсанитарят кимна: „Преработил се е. Прегрял е от жилавата трева“. Изведнъж пациентът се изхили: „Вече станах миксер!“

— Събуди се! — Арнолд друсаше Грегър, а ченето му играеше степ от студ. — Все пак трябва да предприемем нещо.

— Кажи й да включи нагревателите — помоли Грегър, все още неотърсил се от съня.

— Няма да стане! За нея ние сме дромити, а те живеят при минус двадесет. Следователно температурата трябва да е такава и толкоз!

Тръбите на охладителната система бързо се покриха със скреж, после с лед. Илюминаторът избледня от студа.

— Имам идея — внимателно каза Арнолд. Хвърли бърз поглед към пулта за управление и зашепна в ухото на Грегър.

— Налага се да опитаме — съгласи се той.

Станаха. Грегър хвана тежкия термос и отиде до отсрещната стена.

— Какво сте намислили? — рязко попита лодката.

— Малко ще се раздвижим. Войните на Дром трябва да запазят добра форма при всички обстоятелства.

— Това е така... — каза лодката, но в гласа ѝ звучеше съмнение.

Грегър хвърли термоса на Арнолд. С ослепителна усмивка Арнолд направи пас обратно към Грегър.

— Внимавайте с този съд! — предупреди лодката. — Съдържа смъртоносна отрова.

— О, много сме внимателни — увери я Грегър. — Термосът ще бъде доставен в щаба — и отново го хвърли към Арнолд.

— Щабът ще използва съдържанието му срещу хгените — каза Арнолд и отпрати термоса към Грегър.

— Наистина ли? — удиви се лодката. — Много интересна идея. Новото приложение...

В този момент Грегър пусна тежкия термос върху охлаждащата тръба, която се спуска и течността потече по пода.

— Неудачен удар, старче! — изкоментира Арнолд.

— Какво направих! — Грегър успешно се правеше на разстроен.

— Трябваше да предприема мерки срещу подобни случайности — тъжно проговори лодката. — Това няма да се повтори, но положението е много сериозно, защото не съм в състояние да възстановя охлаждащата система и да ви осигуря необходимата температура.

— Ако ни свалиш на острова... — започна Арнолд.

— Абсолютно невъзможно — прекъсна го лодката. — Моята главна задача е да обезпеча безопасността ви и да съхраня живота ви. Не бихте издържали дълго климатичните условия на тази планета. Обаче възнамерявам да взема необходимите мерки за вашата сигурност.

— И какво възнамеряваш да правиш? — с тревога попита Грегър и почувства как стомахът му се сви.

— Нямаме време за губене. Ще изследвам острова още веднъж и ако не открия нашите въоръжени сили, ще отидем на единственото място, където могат да съществуват дромити.

— Що за място е това?

— Южната полярна шапка — отвърна лодката. — Там има почти идеален климат. По моя преценка температурата е около минус тридесет градуса.

Двигателите изреваха. Лодката добави, сякаш се извиняваше:

— И, разбира се, дължна съм да взема мерки срещу евентуални вътрешни неприятности.

В момента, когато скоростта рязко нарасна, Грегър и Арнолд чуха как щракна резето. Бяха заключени в кабината.

— А сега мисли! — каза Арнолд.

— Мисля, ама нищо не измислям — отговори Грегър.

— Трябва да се измъкнем от тук веднага, щом наближим острова. Това ще е последната ни възможност.

— Да не би да си въобразяваш, че можем просто да скочим зад борда? — сопна се Грегър.

— Глупости! Нали чу резето? Ако не беше спукал охладителната тръба щяхме да имаме някакъв шанс.

— Разбира се! — разгорещи се Грегър. — Вечно ти, с твоите идеи.

— Моите ли? Много добре си спомням, че ти предложи това. Казваше, че...

— Добре де, сега не е важно кой първи го е казал.

Грегър потъна в дълбок размисъл.

— Слушай, нали знаем, че вътрешните й рецептори не работят много добре. Не може ли щом стигнем до острова да се опитаме да прекъснем силовия кабел?

— Страхувам се, че няма да ни пусне и на пет метра от него — каза Арнолд и се намръщи при спомена за токовия удар, който получи от пулта за управлението.

— Да-а — проточи Грегър и се хвана за главата. Една идея започна бавно да се оформя в ума му. — Доста е ненадеждно, но при създалата се ситуация...

В това време лодката обяви:

— Изследвам острова.

Грегър и Арнолд видяха през предния илюминатор острова на не повече от сто метра. На фона на утринното зарево съзряха очукания, но в момента толкова скъп за тях силует на ракетата.

— Привлекателно местенце — отбеляза Арнолд.

— Без съмнение — съгласи се Грегър. — Обзалагам се, че нашите войски са разположени в подземни скривалища.

— Нищо подобно! — възрази лодката. — Изследвах повърхността до сто метра дълбочина.

Арнолд се опита да настоява.

— При дадените обстоятелства би трябвало да проведем по-подробно изследване. Налага се да слезем и да огледаме.

— Островът е пуст — твърдо каза лодката. — Повярвайте, моите рецептори са много по-чувствителни от вашите органи на чувствата. Не мога да позволя да рискувате живота си, като слезете на брега. Планетата Дром има нужда от воители, особено от такива здрави и огнеупорни воители като вас.

— Този климат ни харесва — заяви Арнолд.

— Думи на истински патриот! — възхити се спасителната лодка. — Зная как страдате. Затова тръгвам към Южния полюс. Вие, доблестни ветерани, ще получите заслужена почивка!

* * *

Грегър реши да опита с новия план, макар и не до край разработен.

— Не е нужно — каза той.

— Как така?

— Ние действваме по специално нареждане на щаба — започна Грегър. — Не биваше да доверяваме мисията си на никого с ранг, по-нисък от флагмански кораб. Обаче сега, като се има предвид създалото се положение...

Арнолд бързо осъзна какво става и поде:

— Да, да, предвид създалото се положение ще ти се доверим.

— Ние сме преминали специално обучение за работа в условията на високи температури — продължи Грегър. — Заповядано ни е да направим десант и да завземем острова преди пристигането на основните сили.

— Не знаех — каза лодката.

— Изобщо не биваше да научаваш това. Ти си само една спасителна лодка — подразни я Арнолд.

Тя започна бавно да се движи към острова.

Грегър затаи дъх. Струваше му се невероятно, че толкова плитка лъжа може да успее. От друга страна — защо не? Нали спасителната лодка е построена, за да се доверява на тези, които я управляват. Тя следваше указанията, доколкото те не противоречаха на зададената ѝ програма.

В хладното утро брегът се белееше на някакви си петнадесет метра, когато лодката най-неочаквано спря.

— Не!

— Какво не?

— Не мога да направя това.

— Какво означава това? — развика се Арнолд. — Това е война! Заповедите...

— Знам — печално каза лодката. — Много съжалявам, но за тази мисия е трябвало да изпратят друг съд. Всеки друг тип, само не и спасителна лодка.

— Ти си длъжна! — Грегър реши да се прави на патриот. — Помисли за страната ни. Помисли за тези варвари — хгените.

— Съжалявам. Физически не мога да изпълня заповедта. Моята главна задача е да предпазвам екипажа от опасности. Тя е заложена във всички блокове на паметта ми и има висш приоритет. Не мога да ви изпратя на сигурна смърт.

* * *

Лодката започна бавно да се отдалечава от острова.

— Ще те пратя на военен съд! — заплаши Арнолд. — Ще те разжалват!

— Действам само в зададените граници — тъжно каза лодката. — Ако открием нашия флот, ще ви предам на бойна лодка. Засега целта ми е да ви доставя живи до безопасния Южен полюс.

След това бързо набра скорост. Островът все повече се смаляваше. Арнолд се хвърли към пулта, но получи прилична доза високо напрежение и се просна на пода. Грегър вдигна термоса, с

намерение да го хвърли по заключената врата, но изведнъж се спря, поразен от дива мисъл.

— Моля ви, не се опитвайте да чупите каквото и да било — каза лодката. — Разбирам чувствата ви, но...

„Това е адски рисковано — помисли си Грегър. — Обаче Южният полюс означава сигурна смърт.“

Той отвори термоса.

— Ние не успяхме да изпълним възложената ни задача. Не бихме могли да погледнем другарите си в очите. Единственият достоен изход е самоубийството — той отпи глътка вода и подаде термоса на Арнолд.

— Не! Недейте! — пронизително извика лодката. — Та това е вода! Най-смъртоносна отрова!

От стената бързо изскочиха електрически клещи и избиха термоса от ръката на Арнолд. Той се наведе, хвана го здраво и преди лодката да успее да му попречи, отпи една глътка.

— Умираме за славата на Дром! — Грегър артистично се свлече на пода и направи знак на Арнолд да го последва. Лежаха абсолютно неподвижни.

— Не е известна противоотрова — вайкаше се лодката. — Ако можех да се свържа с плаващата болница... — Двигателите нерешително спряха. — Кажете нещо! Живи ли сте?

Грегър и Арнолд лежаха съвършено спокойно. Не смееха дори да дишат.

— Отговорете ми! Може би искате малко гизел? — от стената излязоха два подноса. Приятелите не помръднаха.

— Мъртви са! — проплака лодката. — Мъртви! Трябва да отслужи заупокойна молитва.

Настъпи пауза. После лодката запя: „Велики Дух на Вселената, приеми своите слуги. Макар и загинали от собствената си ръка, те все пак служиха на родината си, сражаваха се за дом и чест. Не ги съди жестоко. По-добре осъди духа на войната, който пали и разрушава Дром.“

Капакът на люка се отвори. Грегър усети полъха на прохладния утринен въздух.

— Флотът на Дром ми е дал властта да предам телата им с всички почести на океанските дълбини.

Грегър почувства как нещо го повдигна, пренесе го през люка и го остави на палубата. После пак се оказа във въздуха. Падане. В следващия момент се оказа във водата, редом с Арнолд.

— Дръж се на повърхността — прошепна той.

Островът беше близо, но и спасителната лодка се извисяваше до тях. Двигателите ѝ нервно бучаха.

— Как мислиш, какво ще прави сега? — попита Арнолд.

— Не знам — отвърна Грегър с надеждата, че религията на дромитите не изисква мъртвите да се превръщат в пепел.

Спасителната лодка се приближи до тях на два-три метра. Приятелите се напрегнаха. После дочуха финалните акорди от скърцащия Национален Химн.

След още една минута всичко свърши. Лодката каза едно „Вечна памет на героите. Почивайте в мир!“, направи кръг около тях и се отдалечи.

Докато плуваха бавно към острова, Грегър видя, че тя се отправи на юг, точно към полюса, за да чака там флота на Дром.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.